

این انتقاد تا حدی اعتبار دارد، اما منطقی در رویکرد ایالات متحده وجود دارد: نیروهای افغان برای دفاع از یک کشور دوردست ۳۸ میلیون نفری بسیار کوچک تر از آن بودند و هیچ دولت ایالات متحده نمی خواست برای نیروی بزرگ تر بودجه تأمین کند. اگرچه براحتی می توان سربازان افغان را به خاطر سرسختانه تر نجات دادن سرزنش کرد، اما یادآوری این نکته مهم است که بیش از ۶۰ هزار نیروی امنیتی افغان در ۲۰ سال گذشته کشته شده اند که ۲۷ برابر بیشتر از تلفات ایالات متحده در جنگ است. هیچ راهی برای حفظ حضور نیروهای امنیتی در سرتاسر چنین کشور پهناوری بدون تأمین پایگاه های هوایی از طریق هوا وجود نداشت. هنگامی که سربازان و پیمانکاران ایالات متحده به طور ناگهانی از آن خارج شدند، افغان ها به سادگی توانایی حفظ عملکرد ماشین نظامی خود را از دست دادند و ارتش از هم پاشید. در حالی که حدود ۳ هزار مستشار امریکایی در کشور باقی مانده بودند، ارتش افغانستان همچنان تمام شهرها را کنترل می کرد. این خروج ایالات متحده بود که به طرز وحشیانه ای کاستی های نیروهای افغان را آشکار کرد و باعث فروپاشی ارتش شد.

پی نوشت:

[1] <https://www.cfr.org/in-brief/how-afghan-army-collapsed-under-talibans-pressure>

شماره ۳۵

شماره دوم • آذر ۱۴۰۱